

Arrest

nr. 220 172 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op enkele vaststellingen die, zo oordeelt hij, de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen daadwerkelijk in een bloedvete te zitten ernstig ondermijnen. Aan verzoekers voorstelling dat uit de moord gepleegd door zijn vader een bloedvete ontstond die op hem van toepassing is, kan geen geloof worden gehecht, aldus de commissaris-generaal.

Zelfs indien verzoeker de door hem aangehaalde problemen in het kader van een bloedwraak aannemelijk had gemaakt, maakt hij, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, niet aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van het bestaan van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door verzoeker neergelegde stukken kunnen voormelde appreciatie niet ombuigen, aldus de commissaris-generaal die erop wijst dat de documenten niet handelen over de vete die volgens verzoeker uit de moord zou zijn voortgekomen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal op goede grond het volgende vastgesteld: "Vooreerst moet er aangekaart worden dat u geen gelijklopende verklaringen geeft over de vete die u en uw familieleden met jullie tegenstanders hadden. Het bestaan van de vete leidt u af uit de woorden die jullie tegenpartij uitspraken tijdens de rechtszaak. Toen zeiden ze "jullie mogen naar de gevangenis gaan, sterven of vrijkomen maar wij zullen wraak nemen, dat is zeker" (CGVS p.6,11). Of de familieleden van het gedode koppel ooit gezegd hebben dat ze de kinderen wilden weet u niet (CGVS p.11,12). Nochtans liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat uw tegenstanders deze woorden uitspraken toen uw neven een verzoeningspoging ondernamen (CGVS Vragenlijst punt 5). Van dit bezoek herinnert u zich op de CGVS niets meer (CGVS p.12). Slechts als u op het CGVS aan uw eerdere uitspraken gewezen wordt kan u ze zich terug herinneren (CGVS p.12). Dit is weinig ernstig. Dat u uw leven zou laten bepalen door een vete zonder overtuigende verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen waaruit u uw betrokkenheid bij de vete afleidt is erg ongeloofwaardig. Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over het ene incident dat jullie ervaarden na de moord. Zo werd uw moeder eenmaal op straat bedreigd door een onbekende toen u documenten ging halen bij de burgerlijke stand. Andere bedreigingen ontvingen jullie niet, zo zegt u (CGVS p.10,11). Bij de DVZ zei u evenwel dat jullie vroegere buurman jullie bedreigde toen u documenten ging halen bij de burgerlijke stand (CGVS Vragenlijst punt 5). Geconfronteerd met deze uitspraak ontkent u ze eenvoudigweg (CGVS p.11). Dat u over de enige bedreiging aan uw adres tegenstrijdige verklaringen aflegt schaadt sterk het geloof in uw vrees op vervolging."

De huidige argumentatie in het verzoekschrift dat "Verzoeker was dus een kind op het ogenblik dat de feiten, die aanleiding gaven tot de bloedwraak gebeurden. Deze feiten situeren zich bovendien in een relatief ver verleden", biedt, net als de huidige uitleg dat "Verzoeker was niet aanwezig op de rechtszaak (...)" geenszins een verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat hij, heden als volwassene, tijdens zijn kort opeenvolgende gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal over essentiële elementen met betrekking tot de kern van zijn vluchtrelaas uiteenlopende, incoherente en inconsistente verklaringen aflegt. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt immers verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Bovendien heeft de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen met betrekking tot de eenmalige bedreiging aan het adres van zijn familie betrekking op een incident dat zich beweerdelijk in of na 2015 zou hebben afgespeeld, toen verzoeker minstens 27 jaar oud en dus geen kind meer was, waardoor zijn huidig betoog dat het om een relatief ver verleden gaat en hij nog een kind was op het ogenblik van de feiten, hiervoor geenszins opgaat.

3.3.3. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt voorts evenmin de verschillende andere vaststellingen in de bestreden beslissing, zoals o.a. met betrekking tot zijn gebrekkige kennis over de familie met wie hij beweerdelijk in een bloedvete verwickeld zou zijn en voorts onder meer het feit dat zijn handelingen moeilijk met die beweerde bloedwraak te rijmen vallen, pertinente motieven die de commissaris-generaal met recht hebben doen oordelen dat aan verzoekers relaas naar aanleiding van de moord gepleegd door zijn vader in een bloedwraak te verkeren, geen geloof kan worden gehecht.

Het louter herhalen van eerdere verklaringen/het vluchtrelaas kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer en is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3.3.4. Verzoeker betwist en bekritiseert weliswaar op algemene wijze, doch hij brengt geen concrete en valabele elementen bij die afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat zelfs indien hij de door hem aangehaalde problemen in het kader van een bloedwraak toch aannemelijk had gemaakt, quod non gelet op de ongeloofwaardigheid ervan -zo stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast-, hij niet aannemelijk maakt dat hij hiervoor geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

3.3.5. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij zeer jong was toen de bloedwraak werd afgekondigd. Verzoekende partij licht toe dat ook haar moeder jaren in de gevangenis verbleef en de kinderen in een weeshuis terecht kwamen. Zij wijst er op dat bloedwraak in Albanië overgaat naar de kinderen. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij zeer jong was toen de bloedwraak werd afgekondigd, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De huidige argumentatie in het verzoekschrift dat “Verzoeker was dus een kind op het ogenblik dat de feiten, die aanleiding gaven tot de bloedwraak gebeurden. Deze feiten situeren zich bovendien in een relatief ver verleden”, biedt, net als de huidige uitleg dat “Verzoeker was niet aanwezig op de rechtszaak (...)” geenszins een verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat hij, heden als volwassene, tijdens zijn kort opeenvolgende gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal over essentiële elementen met betrekking tot de kern van zijn vluchtrelaas uiteenlopende, incoherente en inconsistente verklaringen aflegt. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt immers verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Bovendien heeft de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen met betrekking tot de eenmalige bedreiging aan het adres van zijn familie betrekking op een incident dat zich beweerdelijk in of na 2015 zou hebben afgespeeld, toen verzoeker minstens 27 jaar oud en dus geen kind meer was, waardoor zijn huidig betoog dat het om een relatief ver verleden gaat en hij nog een kind was op het ogenblik van de feiten, hiervoor geenszins opgaat. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt voorts evenmin de verschillende andere vaststellingen in de bestreden beslissing, zoals o.a. met betrekking tot zijn gebrekkige kennis over de familie met wie hij beweerdelijk in een bloedvete verwickeld zou zijn en voorts onder meer het feit dat zijn handelingen moeilijk met die beweerde bloedwraak te rijmen vallen, pertinente motieven die de commissaris-generaal met recht hebben doen oordelen dat aan verzoekers relaas naar aanleiding van de moord gepleegd door zijn vader in een bloedwraak te verkeren, geen geloof kan worden gehecht. Het louter herhalen van eerdere verklaringen/het vluchtrelaas kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer en is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij op voormelde wijze in gebreke blijft. (...) Verzoeker betwist en bekritiseert weliswaar op algemene wijze, doch hij brengt geen concrete en valabele elementen bij die afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat zelfs indien hij de door hem aangehaalde problemen in het kader van een bloedwraak toch aannemelijk had gemaakt, quod non gelet op de ongeloofwaardigheid ervan -zo stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast-, hij niet aannemelijk maakt dat hij hiervoor geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas, de algemene opmerking dat bloedwraak in Albanië overgaat naar de kinderen en het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 februari 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS